

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3036/2022. (I. 31.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Gfv.VII.30.301/2020/14. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozók jogi képviselőjük (dr. Ravasz László ügyvéd) útján alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozók az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján a Kúria Gfv.VII.30.301/2020/14. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérték, mert azok véleményük szerint sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.
- [3] 1.1. A bíróság által megállapított tényállás szerint az indítványozók (az alapügy felperesei) mint adósok az I. rendű alperes jogelődjével 2005-ben lakásvásárlási, 2006-ban ingatlanfelújítási céllal deviza alapú kölcsönszerződést kötöttek. A szerződések 1.9. pontja rögzítette: „A kölcsön kockázatával kapcsolatban az adós kijelenti, hogy az erre vonatkozó hitelező által részére nyújtott részletes tájékoztatást megértette, a devizahitel igénybevételével együtt járó és kizárólagosan őt terhelő kockázatokkal tisztában van. Tudomása van különösen azon árfolyamkockázatról, hogy az előfinanszírozási időszak és a futamidő alatt a forintnak a svájci frankhoz viszonyított árfolyamának kedvezőtlen változása (azaz a folyósításkor érvényes árfolyamhoz képest a forint árfolyamának gyengülése) esetén a devizában megállapított törlesztőrészek forintban fizetendő ellenértéke akár jelentős mértékben is emelkedhet. Jelen szerződés aláírásával adós tudomásul veszi, hogy ezen kockázat vagyoni kihatásait teljes mértékben ő viseli. Kijelenti továbbá, hogy az árfolyamkockázatból adódó lehetséges hatásokat alapos megfontolás tárgyává tette és a kockázatot fizetőképességének és vagyoni helyzetének megfelelően mérlegelve vállalta, a bankkal szemben igényt az árfolyamkockázatból eredően nem érvényesít.”
- [4] A felperesek keresetükben elsődlegesen a kölcsönszerződések lehetetlenülésének megállapítását kérték a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 277. § (1) bekezdés c) pontja és 312. § (3) bekezdése alapján. Másodlagosan annak megállapítását, hogy az I. rendű alperes nem a régi Ptk. 277. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltaknak megfelelően teljesített, ezért a felpereseknek a szerződésből eredően kártérítési igényük van. Harmadlagos a régi Ptk. 277. § (5) bekezdésének megsértésére hivatkozással annak megállapítását kérték, hogy a szerződésből eredő kötelezettségét az I. rendű alperes jogelődje megszegte, ezért a felperesek kártérítésre jogosultak. A felperesek kereseti kérelmeik alátámasztásaként többek között arra hivatkoztak, hogy az árfolyamkockázat és a kamatkockázat tekintetében nyújtott tájékoztatás elégtelen volt, ezért e elrendelkezés a régi Ptk. 209. § (1) bekezdése, 209/A. § (2) bekezdése, valamint a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: régi Hpt.) 203. § (6) és (7) bekezdése alapján tisztességtelen.
- [5] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Megítélése szerint a bíróságnak a perbeli árfolyamkockázatról adott tájékoztatást az átlagos fogyasztó mércéjén keresztül kellett vizsgálnia. Az átlagos fogyasztótól elvárható, hogy a szerződést átolvassa, szükség esetén az ügyintézőhöz kérdést intézzen, a szerződés lényegéről tájékozódjon. Az elsőfokú bíróság szerint a szerződések 9. pontja egyértelmű tájékoztatást tartalmazott arról, hogy a törlesztőrészek emelkedhetnek, kifejezetten rögzítést nyert a szerződésben, hogy a forintnak a svájci frankhoz viszonyított árfolyamának kedvezőtlen változása esetén a törlesztőrészek forintban fizetendő értéke akár jelentős mértékben is emelkedhet. Ugyanebben a pontban szerepel továbbá az a tájékoztatás is, amely szerint az árfolyamváltozásból eredő kockázat vagyoni kihatásait teljes mértékben az adósok, azaz a felperesek viselik. Ez a tájékoztatás, figyelemmel az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) a C-51/17. számú ítéletében megfogalmazott szempontjaira is, jogszabályi követelményeknek megfelelt, az nem tisztességtelen.

- [6] A felperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [7] A másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az I. rendű alperes jogelődje a deviza alapú kölcsönszerződés kockázataival kapcsolatos tájékoztatásra vonatkozó kötelezettségének eleget tett. Az I. rendű alperesnek nem kellett már a hitelbírálatkor, azaz még a szerződéskötést megelőzően a teljes futamidőt a vizsgálat tárgyává tennie abból a szempontból, hogy várhatóan a későbbiekben a felperes teljesíteni tudja-e majd a szerződést. Ez fogalmilag kizárt, mivel a pénzügyi intézmény a felperes jövőbeni személyi változásaival nem tud számolni. Ugyanúgy nem láthatók előre hosszútávon azok a folyamatok sem, amelyek a deviza alapú kölcsönök forintosított törlesztőrészletének mértékét befolyásolták. A másodfokú bíróság szerint az árfolyamkockázatról való tájékoztatásnak arra kell kiterjednie, hogy az alapján az adós tájékozott és megalapozott döntést tudjon hozni. Ennek a feltételnek az I. rendű alperes jogelődjének tájékoztatása megfelelt, hiszen annak figyelembevételével előre látható volt annak elvi, sőt gyakorlati lehetősége is, hogy a forintban fizetendő törlesztőrészletek akár korlátlan mértékben emelkedhetnek.
- [8] A felperesek felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [9] A Kúriának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az árfolyamkockázatról nyújtott tájékoztatás egyrészt megfelelt-e a jogszabályoknak és emiatt a megkötött szerződések semmisesek-e, illetve az adott tájékoztatás megfelel-e a tisztességes tájékoztatással szemben felállított követelményeknek.
- [10] A felperesek azt állították, hogy az I. rendű alperes megsértette a régi Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettségét, mivel az adósokkal nem írtak alá kockázatfeltáró nyilatkozatot. A Kúria joggyakorlata értelmében a kölcsönszerződésben foglalt, annak jól elkülönülő külön részben, ezt a címet viselő pont esetén önmagában az, hogy nem külön okiratban, hanem a szerződésben szerepel a kockázatfeltáró nyilatkozat a régi Hpt. hivatkozott rendelkezésének megsértését nem jelenti, de ha a hivatkozott törvényi rendelkezés megsértésre kerülne, az sem eredményezné a szerződés semmisségét figyelemmel a mindenkire kötelező 6/2013. PJE határozat 3. pontjában kifejtettekre.
- [11] A régi Hpt.-nek a szerződések megkötésekor hatályos 77–78. §-a nem ír elő az eladósodás maximális mértékére irányadó szabályokat, így azokat az I. rendű alperes nem sértette meg, a PSZÁF ajánlásban írtak esetleges megsértése jelen eljárásban nem volt vizsgálható, figyelemmel, hogy a felülvizsgálati eljárásban kizárólag az vizsgálható, hogy a jogerős ítélet jogszabálysértő-e, ugyanakkor a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény szerint a PSZÁF ajánlása jogszabálynak nem tekinthető. A hitelbírálati eljárás során elkövetett esetleges jogszabálysértések a szerződés érvénytelenségét nem eredményezhetik, így a felülvizsgálati kérelemben e körben kifejtettek nem voltak érdemben vizsgálandók.
- [12] A felperesek azt is állították, hogy az I. rendű alperes által az árfolyamkockázatról nyújtott tájékoztatások nem feleltek meg a tisztességes tájékoztatás tekintetében az EUB által felállított követelményeknek. E körben a Kúriának – figyelemmel a felülvizsgálati kérelem tartalmára – abból kellett kiindulnia, hogy az I. rendű alperes a tájékoztatást nemcsak a kölcsönszerződések 9. pontjába nyújtotta, hanem az „Ügyfél tájékoztató a devizahitelek kockázatairól” szóló két és fél oldalas összeállításban is. Az ebben írtak figyelembe vehetők függetlenül attól, hogy az adósok azt nem írták alá, hiszen az EUB joggyakorlata szerint a reklámanyagokban írtak is figyelembe veendőek. Ebben a pénzügyi intézmény igen részletes tájékoztatást nyújtott a deviza alapú szerződések kapcsán felmerülő kockázatokról, az árfolyamkülönbözetről, a kamatváltozás lehetőségéről, arról, hogy a forint, illetve a deviza kölcsönnek mik az előnyei, hátrányai, rövid, illetve hosszú távú hitelezés esetén milyen hatásokkal kell számolni. A Kúria úgy ítélte meg, hogy a nyújtott tájékoztatás a tisztességes tájékoztatással szemben a Kúria vonatkozó jogegységi határozataiban, illetve az EUB határozataiban írt követelményrendszernek megfelel. Olyan következtetésre jutni, hogy az árfolyamkockázatról nyújtott tájékoztatást egyediesíteni kellett volna sem a Kúria, sem az EUB gyakorlatában nem jelenik meg és az sem, hogy a deviza alapú hitelezés objektíven előreláthatóan alkalmatlan szerződéses konstrukció volt.
- [13] A Kúria a felperesek nem bizonyított állításának tartja, hogy a pénzügyi intézményeknek, illetve az I. rendű alperesnek tudnia kellett figyelemmel a „kamatparitás” elvére, hogy a forint árfolyam jelentős gyengülése várható. Ezzel ellentétes megállapításról tud a Kúria, amely a 6/2013. PJE határozatban kifejtésre is került. Az pedig a konkrét ügyben rendelkezésre álló tájékoztatás alapján megállapítható, hogy az árfolyamkockázat reálisan, akár jelentős mértékben bekövetkező kockázatról a felperesek tájékoztatást kaptak.
- [14] A felperesek felülvizsgálati kérelmükben úgy nyilatkoztak, hogy a szerződésszegés, a lehetetlenülés, a kártérítés körében a per korábbi szakaszában előadottakat fenntartják. Ezek a kérdések a felülvizsgálati eljárásban nem voltak vizsgálhatók, mert a felülvizsgálati kérelem akkor felel meg a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 272. § (2) bekezdésében, illetve az azt értelmező 1/2016. (II. 15.) PK

véleményben írtaknak, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját a fél kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozás indokait is ismerteti. Mindezek bármelyikének hiánya a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasítását eredményezi. A felperesek által e körben előadottak nem felelnek meg a fent írtaknak, mert e körben megsértett jogszabályhelyként kizárólag a régi Pp. 206. §-át jelölték meg, de ennek indokát nem adták elő. A per korábbi szakaszában előadottak fenntartása nem vehető érdemben figyelembe, hiszen a felülvizsgálati eljárás tárgya a jogerős ítélet, az, hogy az miért jogszabálysértő, ezekben a beadványokban pedig értelemszerűen ilyen megállapítások nem lehetnek.

- [15] Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [16] 1.2. Az indítványozók az Abtv. 27. §-a alapján a Kúria Gfv.VII.30.301/2020/14. számú ítélete alaptörvényellenességének megállapítását és megsemmisítését kérték, mert azok véleményük szerint sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.
- [17] Az indítványozók szerint a bíróságok önkényes mérlegeléssel és *contra legem* jogértelmezéssel a régi Pp. 206. § (1) bekezdését, a régi Ptk. 209. § (1) bekezdését és 209/A. § (2) bekezdését, a 93/13/EGK irányelvet, valamint a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot megsértve utasították el kereseti kérelmeiket és bizonyítási indítványaikat, mivel nem vették figyelembe az alábbiakat az árfolyam- és kamatkockázatról való tájékoztatás tisztességtelenségének a vizsgálatakor.
- [18] Az indítványozók kifejtik, hogy a kamatparitás elve alapján, valamint a 2004. évi BÉT elemzés alapján az I. rendű alperesnek tudnia kellett, hogy a forint árfolyam jelentős gyengülése várható és a fogyasztó bármikor fizetéképtelenné válhat. Az indítványozók szerint az I. rendű alperesnek a vonatkozó 9/2006. (XI. 7.) PSZÁF ajánlás és a régi Hpt. rendelkezései alapján az írásbeli kockázatfeltáró nyilatkozatban arról is tájékoztatást kellett volna adnia, hogy a deviza alapú terméknek az átlagfogyasztó számára kezelhetetlen kockázata van. Ezt a kockázatviselő képességet a kockázatfeltáró nyilatkozatban feltárt kockázatok figyelembe vételével minden egyes fogyasztónál egyedileg is vizsgálni kellett volna annak érdekében, hogy megállapítható legyen, ha a fogyasztó jövedelmi és vagyoni viszonyai alapján nem képes ezen kockázatok kezelésére, hiszen akkor a bank kölcsönt sem nyújthatott volna. Minden egyes fogyasztónak más és más a kockázatviselő képessége, ezért a blanketta kockázatfeltáró nyilatkozat nem tekinthető tisztességesnek a 93/13/EGK irányelv, a régi Hpt. és a PSZÁF ajánlás alapján. Ebből következik, hogy a bíróságok a tisztességes eljáráshoz való jogot sértik azáltal, hogy az egyedi kockázatviselő képességet semmilyen formában nem vizsgáló blanketta kockázatfeltáró nyilatkozat alapján minden, a bank által kötött összes szerződés tekintetében bírálják el azt, hogy a banknak a tájékoztatása tisztességes-e a deviza alapú kölcsön kockázatai tekintetében.
- [19] Az indítványozók hivatkoztak arra is, hogy az I. rendű alperes ügyintézője két különböző (forint és deviza alapú) kölcsöntípust mutatott be azzal, hogy mindkettő alkalmas a szerződési cél megvalósítására. A deviza alapú hitel tekintetében pedig a hitelbírálat során hitelképesnek minősítette őket. Az I. rendű alperesnek ezen magatartása miatt az indítványozók joggal hitték azt, hogy a deviza alapú kölcsön alkalmas a szerződési céljaik megvalósítására, így nem is tudták felmérni azt, hogy a deviza alapú kölcsön objektív kockázatai miatt az milyen hatással lesz a gazdasági helyzetükre. Az I. rendű alperes nem tájékoztatta őket a deviza alapú szerződés kockázatairól, nem íratta velük alá a kockázatfeltáró nyilatkozatot és a hitelbírálat eredményét. E körben hivatkoztak az EUB C-186/16. számú, C-186/17. számú, C-81/19. számú és C-51/17. számú ítéletében kifejtettekre azzal, hogy a nyújtott tájékoztatás ezeknek a szempontoknak nem felelt meg. A banknak az EUB által kidolgozott elvek alapján olyan tájékoztatást kellett volna adnia, amely kifejezetten felhívja az adósok figyelmét arra, hogy előre nem prognosztizálható mértékű, de a deviza alapú kölcsönök objektív árfolyam- és kamatkockázata miatt olyan fokú törlesztőrészlet emelkedés is bekövetkezhet a futamidő alatt, hogy emiatt esetleg fizetéképtelenné válhatnak és nem lesznek képesek visszafizetni a kölcsönt a pénznem súlyos leértékelődése esetén, vagy akár a megélhetésük is veszélybe kerülhet és elveszíthetik a megszerezni kívánt ingatlan tulajdonjogát.
- [20] A régi Hpt. 77–78. §-a alapján jogszabályi szinten meghatározásra került az ügyféli eladósodás maximális mértéke, amely nem haladhatja meg az adósok a vagyoni és jövedelmi viszonyait figyelembe vevő kockázatviselési képességét [9/2006. (XI. 7.) PSZÁF ajánlás]. Az indítványozók szerint a hitelbírálat során azzal kerültek megtévesztésre, hogy az I. rendű alperes az általa ismert kockázatokat nem vette figyelembe, nem tájékoztatta őket arról, hogy a hitelbírálatot az aktuális árfolyamon végezte el, így tévesen tájékoztatta arról, hogy a futamidő alatt képesek lesznek-e a felvételtől jövedelmi és vagyoni viszonyukat figyelembe véve törleszteni

a kölcsöntartozást. Erre figyelemmel joggal feltételezheték az indítványozók, hogy az árfolyam- és kamatkockázat nem valós, illetve korlátozott.

- [21] Az indítványozók álláspontja szerint a fenti jogellenes alperesi magatartások miatt a bíróságoknak helyt kellett volna adniuk az indítványozók kereseti kérelmeinek és meg kellett volna állapítaniuk a kölcsönszerződések semmisségét.
- [22] Az indítványozók szerint a Kúria nem bírálta teljes terjedelmében a felülvizsgálati kérelmüket, valamint nem határozta meg az észszerűen figyelmes és tájékozott átlagos fogyasztó fogalmát, amivel megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogukat.
- [23] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben foglalt befogadhatósági feltételeknek.
- [24] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Kúria Gfv.VII.30.301/2020/14. számú ítélete ellen benyújtott alkotmányjogi panasz határidőben érkezett és azt az Abtv. 27. §-a szerint benyújtásra jogosultak és érintettek nyújtották be jogorvoslati jogaik kimerítését követően.
- [25] A befogadhatóság további feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság az alábbi következtetésekre jutott.
- [26] Az Abtv. 52. § (1b) bekezdésének *b)* pontja alapján az indítványnak az alkotmányjogi panasz esetén meg kell határozni az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének a lényegét, az *e)* pontja értelmében pedig nem elegendő az Alaptörvény egyes rendelkezéseire hivatkozni, az indítványban meg kell indokolni, hogy az Alaptörvény egyes felhívott rendelkezéseit a megsemmisíteni kért döntés miatt és mennyiben sérti. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében meghatározott feltételeknek, mert nem tartalmaz az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével összefüggésben alkotmányjogilag értékelhető indokolást, érdemben elbírálható érvelést arra vonatkozóan, hogy a támadott ítélet miként sérti ezeket az Alaptörvényben biztosított jogokat. Az Alkotmánybíróság ezért ezen alaptörvényi rendelkezés vonatkozásában nem folytatott le érdemi vizsgálatot {34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]}.
- [27] Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.
- [28] Az Alkotmánybíróság az indítványozóknak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével, a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összefüggésben előadott érveivel kapcsolatban a következőket állapította meg.
- [29] A támadott bírósági ítélettel kapcsolatos indítványozói felvetésekkel összefüggésben az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is hangsúlyozza: az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés *d)* pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]}. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3012/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [11]}.
- [30] Az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben nem zárta ki, hogy a *contra legem* jogalkalmazás kivételes esetben, a bírói jogértelmezés kirívó – alapjogi relevanciát elérő – hibája miatt a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének a megállapíthatóságára vezessen {vesd össze például: 20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [21]–[29]; 3295/2019. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [37]–[40]}. A jelen ügyben azonban ilyen kivételes, érdemi vizsgálatra okot adó körülmény nem merült fel. Önmagában az, hogy az indítványozó az egyébként megindokolt bírósági ítélet érvelését tévesnek tartja, nem alkotmányossági kérdés.
- [31] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozók alkotmányjogi panasza valójában a bírósági eljárás felülbírálatára irányul. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az indítványozók panasza egészében nem

alkotmányossági, hanem törvényességi kérdésekre vonatkozik, az eljáró bíróságok tényállás-megállapításának, bizonyítékértékelésének, valamint jogértelmezésének és jogalkalmazásának helytállóságát vitatja és a támadott ítéletben foglalt döntést magát, annak hátrányos voltát tekinti alapjogi sérelemnek a döntés Alkotmánybíróság általi megváltoztatása érdekében.

- [32] Az Alkotmánybíróság megállapította azt is, hogy az indokolási kötelezettség konkrét ügyben történő megsértésének kételye sem merül fel, az eljáró bíróságok határozataikban számot adtak az érdemi döntést alátámasztó lényeges érvekről. Az alkotmánybírói gyakorlat szerint „a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [38]; 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az Alkotmánybíróság itt is hangsúlyozza, hogy önmagában az a körülmény, hogy az indítványozók nem értenek egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]}.
- [33] Mindezek alapján az indítványozók által az alkotmányjogi panaszban felvetett aggályok a támadott bírói döntés érdemi alkotmányossági vizsgálatát nem teszik lehetővé, mert az indítvány nem tartalmaz olyan érvet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely felvetné a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kérdését.
- [34] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadhatósági vizsgálatának eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében és 29. §-ában meghatározott törvényi feltételeknek, ezért azt az Alkotmánybíróság, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*) és *h*) pontjai alapján, visszautasította.

Budapest, 2022. január 18.

Dr. Juhász Miklós s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Juhász Miklós s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Czine Ágnes
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Miklós s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Horváth Attila
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Miklós s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Juhász Imre
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Miklós s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Sulyok Tamás
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírói ügyszám: IV/1970/2021.

